

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

Ο απόγευμα εκείνο ο Τζέι Τζάιλις κι ο Ξωπεν Φραβιρ, δυο φαράδες, όπως κάθε μέρα, είχαν απόλωση τα δίχτυα τους και εναγύριζαν κατά το σούρουπο με την ψαρόθαρκα τους μέσα στον κολπίσκο.

Θά είχε περάσει καμιά ώρα από την επιστροφή τους, όταν μιά δενζινάτατος έκαμπε το μικρό άκρωτήριο κι ο άνθρωπος, ό οποίος τή διεύθυνε, σταμάτησε άπτομα τή μηχανή, άφίνοντας το ρεύμα νά παρασύρη το πλοίο. «Έρριξε κατόπιν ένα έξε-αριστικό θλέμμα ιδιόγυρα του

—Βέβαια, μουρούρισε ό "Άλλισον μ' ένα σατανικό χαμόγε-λο, τό όποίο ό νέος δέν άντελήθη μέσα στό σούρουπο.

Άπό τή στιγμή πού ό Κόργουίν τού είχε ζητήσει μία ιδιαίτε-ρη συνέντευξη, ό "Άλλισον ήξερε τί έπρεπε νά περιμένη. Γι' αυτό είχε κανονίσει νά συναντήση τόν λογιόττι, σ' ένα άπόμυρο, ήου-χο δρόμο. Άπ' εκεί τόν ήγνε με τό αυτοκίνητό του στήν έξοχι-κή θύλακα του. Είχε φροντίσει προηγουμένως νά δώση άδεια έ-ξόδου στους δυο ύπηρέτες του. Έτσι ως τώρα, κανείς δέν τούς είχε δη μαζύ. Κι' ήταν τόσο φυσικό νά θύη με τήν δενζινάτατος τού γιά νά κινή ήταν περίπαιτο, ώστε κανείς δέν θάδινε σημασία σ' αυτό τό γεγονός. Εύκόλο έπίσης ήταν γιά τόν "Άλλισον νά κρύψη σέ μία άκρη τής θάρκας του ένα θάρύ ζευγάρι άλτρης κι' ένα σιδερένιο λούτο. "Άς έδώ δλα ήγαιαναν καλά.

—Ναι, σκέφτηκε ό "Άλλισον, είμαι έξασφαλισμένος, δέν δια-τρέχω κανένα κίνδυνο.

Και εξαφνικά άρπαιξε στό χέρι του τόν σιδερένιο λούτο. Έκεινή τή στιγμή, ό Κόργουίν είχε γείρει μπροστά περιμέ-νοντας τήν άπάντη του διευθυντού του, όταν εξαφνικά ό λούτος έπεσε θάρύς στό κεφάλι του.

Τό σωμα τού νέου έγειρε πρής τήν πώρη τής θάρκας με τό πρόσωπο γυρισμένο πρός τό μέρος του "Άλλισον. Τά άλλοιω-μένα χαρακτηριστικά του δυστυχισμένου νέου είχαν πάρει μία έκφραση ήλιθία, άφύσικη κι' ένα άπασιλο χαμόγελο διεπέλλε τά χείλη του. Έξ έντοικου τά χέρια του ζήτησαν τό λαϊμό τό αντιπάλου του, χύτησαν άόριστα μέσα στό κενόν και έξανέπουν μπροστά γιά νά γαντζωθούν στό ναυτικό σακκάκι πού φορούσε ό "Άλλισον.

Τότε ό "Άλλισον έξαναχτύπησε και ό Κόργουίν σωριάστηκε ά-νοήσθητος στό θάβος τής θάρκας. Άμέσως ό "Άλλισον έψαξε μέσα σ' ένα κιάδιο, θρήκε ένα σχοινί και τό πήρε. Μ' αυτό έ-δωσε στεσάο τούς άλτρης στό σωμα του Κόργουίν, ένα στό λαί-μο κι' ένα στό πόδια του.

Τό πδάμα τού Κόργουίν στριφογύρισε, ενώ τό έβενε και τό στόμα του άνοιχτικε άπαια. "Ένας κρύος ιδρώτας έλουσε τόν "Άλλισον καθώς τό άνασήκωσε. Τού φάνηκε πώς ό νεκρός γε-λούσε σαρκαστικά. Ρίγησε σύγκορμοσ και μ' ένα άσθημα άη-δίας πέταξε τό θίμα του πάνω από τήν πώρη, στή θάλασσα. Τό πδάμα, τρασημένο από τό θάρος τών άλτρων, θούλιαξε σάν νάταν άπό μόλδύ...

Όταν έπέτρεψε στήν παραλία, ό "Άλλισον παρατήρησε πώς έλαίπε ένα κουμπί από τό σακκάκι του. Μά τρεμμένα χέρια έ-ψαξε μέσα στό πλοίο. Μά δέν τό θρήκε. Θυμήθηκε τότε πώς τό χέρι τού νεκρού είχε γαντζωθή άπάνω του. Σίγουρα τού τό είχε κόψει. Με λύσσα ό "Άλ-λισον άπλωσε τή γροθιά του πρός τό πέλαγος.

—Σέ ξεπάστρεψα, άνά-δνε μουρούρισε με σφι-δόντια. Κράτησε τό αυ-τό κουμπί! Πάρ' το μί-στών κόλαση, ά-μέναι!...

Όταν τού ό ποτήρι-σε μοι-έτρεψε, ποτήρι, μιά...

και έπεε στον σύντροφό του:

—Λοιπόν, Κόργουίν, θέλωσες νά μου μίλησης νδιαιτέρως. Έμπερς, μίλησε ελεύθερα. Ό κολπίσκος αυτός είναι πανένηρος και κανείς δέν άκούει!...

—Χι! Έκανε ό Κόργουίν. Δέν ζέρω πώς ν' άρχισω... Φυσικά, έσεις, μίστερ "Άλλισον, είσαστε ό διευθυντής τής Τραπεζής κι' έγώ δέν είμαι παρά ένας μισθώτος ύπάλληλος. Άλλά ως λογι-στής τού καταστήματος—πρόθεσε με τόλημ—είμαι εις θέσει νά ζέρω, ότι ή διαχειρήσι σας στήν Τραπεζα δέν είναι εν τάξει.

Ό "Άλλισον κάρφωσε τό σκληρό θλέμμα τών γαλανών μα-τιών του άπάνω στό νέο και με παγερά φωνή ρώτησε: Λοιπόν; Ό Κόργουίν γέλασε με τό νευρικό ύφος του και έξακολού-θησε:

—Λοιπόν... αυτή είναι ή κατάσταση, μίστερ "Άλλισον. Όπό-σο δέν ύπάρχει λόγος νά στενωρωρηθήτε. Γιατί θλέπετε, γιά τή ώρα, έγώ είμαι ό μόνος ό όποίος γνωρίζει ότι ύπάρχει έλ-λειμμα. Φυσικά, θά φερθώ με λεπτότητα άπάντησι σας... —Άφισκερδώς, ύποθέτω; Έκανε ό "Άλλισον ειρωνικά.

—Ακούστε, μίστερ "Άλλισον, είπε ό Κόργουίν, με συγκαταθ-τικό ύφος. Έίσατε κι' οι δυο άνθρωποι πού ζούμε με τή δουλειά μας... ; Δου ή κατάσταση; Έσεις καταγραστήκατε χρήματα τής Τραπεζής. Μου είναι άδιάφορο άν πάρετε κι' άλλα, άρκει νά πά-ρω κι' έγώ τό μερίδιό μου. Μίλησα καθαρά, πιστεύω.

—Πώς συμβαίνει νά είσαι τόσο θάβαιος ότι έγώ ήφρα τά χρήματα;

Ό Κόργουίν άνασήκωσε τούς δόμους του κι' άπάντησε:

—Είπε μικρή ή Τραπεζα μας κι' δόλοκληρος σχεδόν ό κύκλος τών εργασιών της περνά ά-πό τή δική σας επίβλεψη. Που-ός άλλος λοιπόν θά μπορού-σε νά κάνει κατάχρησι;

Γιά μία στιγμή κανείς τους δέν μίλησε. Η σκιές τής νύ-χτας γίνοντουσαν δλοένα και πιό πυκνές, σάν νά έρριχταν ένα σκοτεινό πέπλο άπάνω στα ήσυχά νερά τού κολπί-σκου.

—Έχεις δίκη, είπε τέλος ό "Άλλισον. Γιατί νά τό κρύ-ψω; Έγώ πήρα τά χρήματα.. Τά χρειαζόμουν γιά νά καλύ-ψω άτομικές μου ζημιές.

—Καταλασάνω, μίστερ "Άλ-λισον, είπε ό Κόργουίν έν-θαρρυντικά. Δέν είστε ό πρώ-τος στόν όποιο συμβαίνει τέ-τοιο άτύχημα. "Ας έξηγηθού με λοιπόν: με δυο χιλιάδες λίρες θά θουλώσω τό στόμα μου. Η έκκαθάρσις τών λο-γιστικών διεβίων μου έγινε. Βρίσκονται εν τάξει...πρός τό παρόν.

Σκεπτικός, ό "Άλλισον, μουρούρισε καπσιο σκοπό. Τέλος είπε:

—Δυο χιλιάδες λίρες! Διά-θολε! Σάν πολλά δέν είναι;

—Σάν πολλά δέν είναι κι' αυτά πού πήρατε; άπάντησε ό νέος γελδώντας. Είσατε σύμφωνοι λοιπόν, ναι ή όχι... Μή ξεχνάτε, μίστερ "Άλλισον, πώς κρατώ στα χέρια μου τήν τύχη σας.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΛΕΘΟΣ

Κάτω άπ' τόν Έστειρωμένο (Ζήτιος τού κ. Γ. Γρηγορη)

στρι, νές σ γερό... νε... Πήρα εόδου και χόρταγα... Τέλο θηκς, μ' ήταν θη. ραγιμένο.

(Η συνέχεια εις τή)

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 769)

“Ολη τή νύχτα ώνειρευόταν μετάλλινα κουμπιά. Έκατοντάδες χιλιάδες γυαλιστερά κουμπιά φαίνοντο σαν ζωντανευμένα δόλορυτα του. Τόν τώφλασαν με τή λάμψη τους, τού γνέφανε κοροιδευτικά, γλυστούσαν, έφευγαν και ξαναρχόντουσαν χορευόντας ένα τρελλό, έξωφρενικό χορό...

Τέλος δ “Άλλισον μισόνειξε τά μάτια του. ‘Ο ήλιος έμπαινε δολοαμπρος μέσα στο δωμάτιο. Κι' όμως τó άπαισιο όνειρο τόν κυνηγούσε ακόμα

“Ο “Άλλισον άνασφήκωσε τó ένα χέρι του, αλλά παραδόξως, χωρίς να θέλει τó άλλο χέρι του, σηκώθηκε κι' αυτό σαν να τó έπιασε κάποιος κι' άμέσως κατόπιν ένας κρότος άκούστηκε..

Τότε δ τραπέζιτης τινάχτηκε άπασω στο κρεβάτι του, συστρέφοντας με λύσσα τά χέρια του. Κάτι έλαμψε μπροστά στα γουρλωμένα μάτια του, κι' έμπηξε μία άγρια φωνή τού έμοιαζε με συρρηκτό θηρίου, μόλις είδε τή χειροπέδε, ή όποιες συγκροτούσαν τά χέρια του.

Γιά μία στιγμή δ Φόλεϋ, δ άστυνομικός τής περιφέρειας, δ όποιος στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι, δέν μίλησε, Μονάχα άνοιξε τó χέρι του. ‘Απάνω στην παλάμη του όπρηχε ένα γυαλιστερό, μετάλλινο κουμπί. Με τ' άλλο χέρι του, έδειχνε τó ναυτικό σακκάκι τού “Άλλισον τó όποιο θρισκόταν σε μία καρέκλα.

—Τι... πώς... γιατί... τραύλισε άσυάρτητα δ “Άλλισον.

“Ο άστυνομικός τόν κτύπησε άωστρά.

—Μονάχα τρεις κάτοικοι έδω στο χωριό φορούν τέτοια στικκάκια, είτε μ' άπάθεια. Πριν από λίγο, εξέτασα τούς άλλους δύο... Ντάνιελ “Άλλισον, σε συλαμθάνω για τó φόνο τού Ουύλλιαμ Κόργουιν! “Όταν θρήκαμε τó πτώμα του, μέσα στο χέρι του κρατούσε αυτό τó κουμπί.

—Έσεις θρήκατε τó πτώμα; τραύλισε δ “Άλλισον.

“Ο Φόλεϋ συνωφρυνώθηκε. ‘Αυτόσο άπάντησε:

—“Όχι, σήμερα τά ξημερώματα τó πτώμα άνεσύρθη μέσα στα έξιτσα που είχαν άπλώσει από θραδύς δυό ψαράδες, δ Τζάλλικ κι' δ Φράνερ.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 756)

Έω ένα ταξι; Έκανε δ Μάστερς.
—“Όχι, Τζών, εύχαριστώ... εύχαριστώ, φιθίρισε ή αδελφή του. Δέν έγινε τίποτε. Θά γυρίσω μόνη στο σπίτι... Δέν πρέπει ν' άησυχούς. Σ' εύχαριστώ, Τζών, που με είδοποίησες...

Και τού έσφιξε τó χέρι. ‘Ο Μάστερς, πειραγμένος, τή άποχαρήτеше και βγήκε από τή άθουσα. Μά τήν ίδια στιγμή, γύρισε άπότομα και μπήκε κρυφά από μία άλλη πόρτα.

‘Η Ροζίττα δέν τόν κατάλαθε. Στεκόταν άκίνητη, με τά μάτια καρφωμένα στον πίνακα που έγραφε τά δρομολόγια. “Επειτα, σκούπισε τά δακρυσμένα μάτια της και φώναξε έναν λούστρο.

—Δέν θά φύγω... τού είπε. Κάνε μου τή χάρι να μεταφέρης τή βαλίτσα μου σ' ένα ταξι.

Και προχώρησε προς τήν έξοδο, άργά, δίχως δυνάμεις.

“Ο δόκτωρ Μάστερς τότε έκβρυσε τó πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και άρχισε να κλαίει βουβά για τόν κρυφό πόνο τής υπερήφανης αδελφής του. ΧΟΛΛΟΓΟΥΑΙΗ ΧΟΡΝ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 778)

δαζε.
—“Ε, μιλόρδε, μία ώρα κάθεται δώ πέρα κι' ακόμα δέν έθαλασε τή μουτσούνα σου για να μάς δείξης τó πρόσωπό σου! τó φώναξε, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Θά σκάσης, σέρνι... ‘Ο Πιερόδ άρχισε να τρέμει. “Αν τού έβγαζαν τή μάσκα διά τής θίας ήταν γαμένος. Χαμένος!...

“Η Ροζίττα, διασκεδάζοντας τρελλά, τού ξαναφώναξε:

—“Εμπρός, μιλόρδε! Δείξε μας τó πρόσωπό σου! Είσα νέος ή γέρος, άμορφος ή άσχημος; Είσα ξένος ή μίπως είσα κουφός και μουγκός; “Εμπρός! Βγάλε τή μάσκα!...
—Ναι! Ναι! Τή μάσκα!... τή μάσκα!... φώναξαν δλοι οί θα μόνες τού “Παλέριμους.

“Ο φόβος τού είχε δώσει τή γλώσσα. Τά μάτια του, γουρλωμένα από τή φρίκη, κύταζαν με άπόγνωση, μέσα από τά μάτια τής μάσκας, τó ξαναμμένο πρόσωπο τής Ροζίττας.
“Εκείνη τότε, για να κάνη τήν έξυμνη, χωρίς καμιά κακή σκέψη, τού φώναξε πάλι:

—Μά τί φοβάσαι λοιπόν, μιλόρδε! Μήπως σκότώσες έσύ τή βαρύνη Μπλόζομφιλντ;

“Ο Πιερόδ τινάχτηκε θρησις από τόν πανικό του και μ' ένα οδραλασμα θηρίου ώρμησε προς τήν πόρτα. Μά δέν πρόφτασε να φύγει. Τó βαρύ χέρι ένός μυστικού άστυνομικού τόν άρπαξε από τόν γακάκι. Με τ' άλλο τότε τού τράβηξε τή μάσκα κι' δλοι οί θαιώνες τού “Παλέριμους πόνανσαν από τή φρίκη τους μπροστά στο πελιδνό πρόσωπο τού Πιερόδ, τού νέου Πουαντίνι, που είχε σφάξει τή γρηά άριστοκράτιστα... ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 760)

“Ο πάρεδρος κι' δ πατάς τούς παραδόντες τήν εκκλησία. Μείδισαν δλοι σαν γαλιά. Πήν φρύγι, δ πατάς γονάτισε και έκανε τρέως μετανοές, έμπρός στον Σταυρωμένο.

—Βοηθέα σας, γύρισε και τούς είπε ύστερα. Βοηθέα σας δ Χριστός!... Καλήνυχτα σας!... Κι' έμπεγε μέσα στο σκοτάδι.

Κοντά του πήγαινε δ πάρεδρος, σκυφτός κι' άλαφρομένος, γιατί γλώτωση από μία τέτοια φασαρία, που μπορεί να ήταν και χειρότερη!...

“Ο ‘Ιταλοί στρατιώτες σκορποήθηκαν μέσα στο ναό.

Στην άρχη κιντάζαν άπ' έδω κι' άπ' εκεί, σαν εκκληιακοί, σαν συγχι-αμένο, τού ναού τó άγνό φώτισμα και τó σιαδερό τού βάθους του μυστήριου. Τών άγίων ή μορφές τούς φανόντουσαν σαν ίσοι, δ άχρρός δ Σταυρωμένος στη μέση, με γυρισμένο κεφάλι και πονεμένο πρόσωπο πάσχοντος άθρώπου, δ Σταυρωμένος δ Θ.ός, δ καταματωμένος, ή ήσυχία και ή σωπή, που βασίλευαν εκεί μέσα, κι' άπάνω δ φόλος δ πλάτως, που σκέταζε σαν οφάνους τήν εκκλησία, τó μυστήριο και τήν κατανύξη της, τούς πτοήσαν στην άρχη.

Και σταθιραν δλοι εκεί, άμλητοι και σαν έκστατικοί...

Μά λίγο-λίγο, πήγαν θάρρος.

Σιγά-σιγά άναφαν δλα τά κερά, άναφαν τούς πάλινδαίους, άναφαν τής λαλιάδες τής μεγάλης τών γιορτών, άναφαν τά φανάρια, και σαν δέν είχαν τί καλύτερο να κάνουν, άρχσαν να χορευόν!...

‘Και χόρευαν, και χόρευαν ως τó πρωί, τρυγώσι από τόν Σταυρωμένο ‘Ιησού, ενώ άλλοι χτυπούσαν όκινάρες και μαντολίνα, που είχανε μαζί του, και άλλοι κραιπούσαν τó ίσιο τού χορού, τραγουδώντας θινάτα και χτυπόντας τά χέρια τους σύμφωνα με τó μουσικό ρυθμό...

‘Η εκκλησία τού Θεού είχε γίνει χοροδιδασκαλείο, είχε γίνει καιμπαρέ.

‘Αλλά και πάλιν, άπάνω άπ' αυτούς, που χόρευαν άδιάφοροι για τó μαρτύριο του, δ Σταυρωμένος άπλωνε τά κτριναμένα χέρια του, τά κτριπημένα και καταματωμένα χέρια του, σαν ν' άπλωνε τó έλεος και τή θεία τή συγγνώμη επί όλων, όλων εκεί κάτω:

Διακύνω και άμαρτωλών!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 772)

λοι έρχόντουσαν στη θέα τους, γαμίζοντας λυσσασμένα... ‘Η φωτιά έτρομώσθηκε. Τó αιμα έτερεχε ποτάμι από τó καταματωμένο σώμα τού Καρμίνου. ‘Η κοίτησε τού παρέλε τά χέρια. Σε λίγο ή όρη τών λύκων θά εισέβαλε στον πόγο και θά τούς κατασπάραιε. ‘Ο λάμας, γονατισμένος πίσω από τόν ύπερασπιστή του, κίετευε τήν έξ ύθους βοήθεια. ‘Αξαρνα, σαν να τού ήθελε θεία έμπνευσις, δ γέρος σπαθήτης, έθγαλε από τó ταγάρι τόν τά πάλινμα χρυσομέταξα άμφιά του και τάραιε στη φωτιά. Μά μεγάλη πλόγα ήνώθηκε άξαρνα και οί λύκοι, τρομώσαντες, άπιστοχώρησαν. Αυτό δέν κράτησε παρά λίγα λεπτά μόνο, έφτασε όμως για να γίνει τó θάιμα... “Ενα βέλασμα φοβερίεν άκούστηκε στις πίσω-πίσω τρέξεις τής όρης τών λύκων. Οί λύκοι έκαναν άμέσως μεταβολή κι' έξαφανίστηκαν έν ριπή οφθαλμού...

“Εντομεταξύ, είχε γίνει μέρα. “Ενα ώχρό ήλιοσ φως περνούσε μέσα από τά σύννεφα. ‘Ο Καρμίνου, δρασκελίνοντας τά πτώματα των σκοτωμένων λύκων, βγήκε έξω. Κιντάζε προς τή διεύθυνση που έβριταν οί λύκοι. “Όλη ή άγέλη καθηρόφραξε, τρέχοντας προς τήν πλαγιά τού βουνού. “Ετερεχε κνηγώντας ένα κοπάδι άγο ορβόδα, που εύτυχώς είχε περάσει κοντά στον πύργο. Οί λύκοι, άμα τó είδαν, άβησαν τόν έμπικίνον έχθρό, τόν άνθρωπο, κι' έβησαν πίσω από τή σιουρη λεία.

Τήν άλλη μέρα δ λάμας συνήλασε λίγο. Τó βράδυ γύρισε δ ύπηρέτης του, φέρνοντας βοήθεια και τρόφιμα, και μετά τρεις μέρες, δ Καρμίνου με τήν άκολουθία τού λάμα, πέρασε τó βουνό και συνάντησε τó Λευκό Στρατό. ΑΝΤΡΕ ΡΟΜΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ'.

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 771)

ση τά άρσεία της δνείρα!... ‘Η δουστιχημένη ή μικρούλα δέν μπόρεσε ν' άνθξη στο σκληρό αυτό χτύπημα. Μισόφρελη από τήν άπελπισία της, χωρίς να ξέρη πειά τί κάνει, γύρθηκε κι' αυτή δόλοληρη, ξεσχίζοντας τά ρούχα της μ' άπότομες κινήσεις — και ύστερα έκανε μερκα θήματα κι' έπεσε στο ποτάμι, λίγα μέτρα από μακριά από τó μέρος στο όποιο δ ‘Ερρίκος έξακολουθούσε να παύει με τής τρεις φίλες του...

Τήν άλλη μέρα βρήκανε τó πτώμα τής Φλερέτας, συγκρατημένο από μερικά κλαδιά, στη θέσι άκριβώς που είχε πέσει ή άπελπισμένη νέα...

“Ο ‘Ερρίκος έμεινε σαν κεραυνοβόλος όταν πληροφορήθηκε τόν τραγικό θάνατο τής μικρούλας. Δέν δισκολεύτηκε να καταλάβη ότι αυτός στάθηκε ή άφορηή τής άπελπισίας τής Φλερέτας, και άδοξαν με τόν βασανίζον έριπαικτές τύψεις για τó έργλημά του. Πέρασε μια δόλοληρη βδομάδα κλεισμένος στο δωμάτιό του, κλαιώντας άπαρηγόρητα τó θάνατο εκείνης που τόν έκανε να γνωρίσει για πρώτη φορά τή γλυκεία ταραχή τής άγνής αγάπης...

Μά ή ζωή έχει τά δικαίωμάτα της.

“Ο ‘Ερρίκος άναγκάστηκε να ξαναγυρίσει στον κόσμο, όπου τόν καλούσαν πολλές σοβαρές ύποχρεώσεις. Κι' επανέλαβε τήν παλιά δραγώδη ζωή του. Μά ή άνάμνησις τής Φλερέτας δέν σβήστηκε ποτέ από τήν ψυχή του... Και κάθε φορά που άνατολίσε δή μορφή τής άθάβας εκείνης παιδιούλας, τά μάτια του δακρυζάνε...